mad risttee peal pidasiwad, just kesked kuu-paistet, siis ei libiseud tema mitte hobuse seljast, waid käänas pea tagasi, piigistas silmad kinni ja kannatas et noormees teda kui pruudikest kallistas, ja nenda pöörasiwad nemad tagasi, kui õiged pruutrahwas. Seljatakka kuulsiwad weel, kuida risttee-isand kurjast needis. Sest Saatan teab, et tema wõimus seal lõpeb, kus kaks südant selges armastuses üksteise sisse sulawad, ja kui tema niiüd nägi, missugust wõimust kuu saanud oli, siis arwas tema üles, et se kuri, mida tema pimedatel öödel teha jõudis, seda head ülleskaaluda ei suudaks. Üllewal aga oli kuul esimest korda jälle rõõmus nägu ja tema mõtles: „Kes wiimaks naerab, se naerab paremini."

Littawi maal teatakse sellest aeast saadik, kuida neiu-südа wõidetud saab. Kuu sai sellest rohkem auu, ja siis ei wõi ka pahaks panna, et Mareilis wiimaks kõiki seda awalikult wäljarääkis, kui se sa just tõsi ei olnud, mis tema lisas, et se tema tegu oleks, kui kuu noormeestele nii kange awitaja kargete südamete wasta on. Sest tema ei wõinud ettearwata, mis ühest neiu-tujust kõik sigida wõib, kui se ikka ka rohkem on, kui arwatakse. Olgu sellest rääkimata, aga Littawis peetakse sellest nõuust suurt lugu, mida Mareilis oma wennale andis, ja se oleks ehk ka laiemas maa-ilmas nenda, kui mitte

neiukesed hobust ei kardaks, kuiku rja metsalist. Arwatakse ka, et mõeduks, kui noormees oma kallikest jala kuu-walgusele wiiks, sest kuu ei ole ise ka ratsamees. Kuida aga neidu jala kuu-walgusele wiia wõib, kui tema ise ei taha, seda ei teata Littawi maal mitte, ja ka Kalendritegija ei wõi selle üle õpetust anda.

Paha tasumine.

Kui selle aasta-saca hakatusel Prantslased werises sõeas Preussi üle wõitu saanud ja Berliini linna sisewõtnud oliwad, siis sai palju kuninglikku omandust ärawõetnud ja wõitjate kasuks müüdud. Sõda ei too iialgi midagi, waid wiib aga ikka. Ka peidetud asju leidsiwad waenlased, aga mitte kõiki. Ühtes paikas oli palju kuninglikku ehituse puid, mida waenlased ei leidnud. Wiimaks tuli aga üks paha mees waenlase Kindrali juure, lootis joodu raha teenida ja andis peidetud ehituse-puud üles. Auus Kindral aga wastas: „Laske puud olla, kus nad on. Ka waenlase käest ei tohi riisnda, mis temal nii kibedast tarwis läheb. Tuleb Teie Kuningas kord tagasi, siis kulub temal hädast puid uudeks wõllasteks sesugustele alamatele, kui Teie olete."

Seda peab Kalendritegija kiitma, ja annaks rõõmuga omast metsast paari puukest juure, kui ehk puudub.

Eesti-maa-rahwa Kalender 1881, lk. 31